

Eftersøgningen

af Dorte Jordand

Endnu en gang satte jeg mig i båden og startede denne grænseløst tidskrævende eftersøgning. Det var allerede syvende gang, jeg gjorde forsøget, og alle gange havde været uden resultat. Havet er stort – hvor skulle jeg lede – og var jeg egentlig helt sikker på, hvad jeg ledte efter? Jeg havde en ide om, hvad jeg skulle kigge efter, men ikke noget konkret. Skulle jeg bare drive med strømmen og håbe på, jeg fandt en af dem, eller skulle jeg gå mod strømmen og håbe, de drev forbi?

Jeg gjorde, som jeg plejer: Tjekkede brændstof, kastede fortøjningerne og satte mig godt til rette i båden og begyndte turen ud af havnen, mens jeg nød duften af saltvand, og solens langsomme opstigning fra den kun var en svag rød tone på himlen, til den kort tid efter stod lysende klar og rund et stykke over kimmingen.

Et godt stykke ude begyndte jeg en nøje planlagt afsøgning – en langsom afpatruljering. I flere timer havde jeg nu siddet og stirret ud over havet; den samme ensformige udsigt, intet der brød denne blågrønne flade. En gang imellem hørtes en måges skrig, inden den dykkede efter endnu en sølvglinsende fisk, en enkelt gang hoppede en legesyg delfin op foran båden, men da jeg ikke sejlede særlig stærkt, mistede den hurtigt interessen. Det meste af tiden var der intet andet end havet, himlen, båden og mig.

Langt om længe fik jeg øje på noget i det fjerne, var det mon et fatamorgana – en hallucination eller var det virkelig en tømmerflåde? Det *var* en

tømmerflåde, en ganske primitiv en af slagsen. Jeg kunne se, der sad en person på den, det var, så vidt jeg kunne se, en ældre mand, nej, da jeg kom nærmere, kunne jeg se, at han ikke var ældre, han var gammel, nærmest en olding. Jeg sejlede hurtigt hen til tømmerflåden og fik manden hjulpet ombord, bandt tømmerflåden fast til min båd, kastede et drivanker ud og gik nedenunder sammen med den gamle.

– Fryser du? spurgte jeg.

Han rystede næsten umærkeligt på hovedet.

– Vil du have mad? Kaffe?

Han kiggede på mig med isblå øjne, tog et krus på bordet og rakte mig det. Han sagde stadig ikke noget. Mens jeg hældte kaffe op til ham, tænkte jeg, *måske snakker han ikke dansk.*

Jeg prøvede igen: – Sugar? Cream?

– Nej tak, jeg tager kaffen sort, svarede han på pæredansk. Der var ingen accent at høre. Han drak sin kaffe i store mundfulde og sagde ingenting imens.

Jeg lænede mig tilbage og stirrede ugenert på ham. Han var meget høj, lignede et levn fra en svunden tid. Hvidt hår, langt hvidt skæg, der så meget velplejet ud, isblå øjne, der kiggede på mig, så jeg følte, de så lige igennem mig eller kunne se hver en tanke, jeg tænkte. Hans hud var tynd og gennemsigtig som pergament, og jeg kunne se hans blodårer under huden med de fine rynker. En hvid kjortel og et par flade sandaler fuldendte billedet af noget gammelt og kendt, og dog vidste jeg, at jeg aldrig havde mødt ham før.

– Hvor kommer du fra? spurgte jeg. – Hvor skal du hen?

Han var stille længe, sad bare og stirrede ud i luften. Endelig svarede han.

– Jeg har været langt omkring, flakket rundt for vinden til de fjerneste egne, og jeg skal ingen steder hen. Jeg leder bare efter den næste, der kan bruge mig.

– Har du da været brugt før? spurgte jeg, halvt ærgerlig, halvt nysgerrig.

– Ja, mange gange, svarede han med et lille smil, men det er længe siden nu.

– Det var en skam, for jeg leder efter en eller nogen, der ikke har været brugt.

– Ja, det gør I næsten alle sammen nu. Før i tiden betød det ikke noget, der kunne man bruges igen og igen, det kan man ikke mere. Nu er det kun de nye og ubrugte, der kan bruges, vi andre bliver der nok ikke brug for igen, men tak for kaffe og held og lykke, sagde han og forsvandt ovenpå.

Jeg blev siddende lidt og tænkte på ham. Det var en skam, han ikke var den, jeg søgte, men jeg havde jo for længe siden besluttet, at jeg kun ville have dem, der ikke havde været brugt tidligere.

Jeg gik op, trak drivankeret ind, den gamle og hans tømmerflåde var allerede et godt stykke væk, jeg kunne kun lige ane dem helt ude ved horisonten. *En skam*, tænkte jeg med et suk og vendte båden hjemover uden at se mere interessant på vejen. Jeg besluttede, at jeg næste dag ville prøve igen, men denne gang ville jeg lade båden drive med strømmen.

Tidligt næste morgen stævnede jeg ud igen. Et godt stykke ude slog jeg motoren fra. En vidunderlig stilhed sænkede sig over båden, jeg hørte kun vandets klukken, når bølgerne dovent slog ind mod siden. Efterhånden som solens strå-

ler fordrev den sidste rest morgendis, blev varmen næsten ulidelig. Luften var totalt stillestående, mættet af vanddamp. Jeg havde planlagt at fiske lidt, nu hvor jeg bare skulle sidde stille, men nu orkede jeg ikke at rejse mig og finde fiskegrejet frem.

Jeg døsede hen, mens jeg tænkte. Måske burde jeg være blevet hjemme i dag, der var en mængde ting, som trængte til at blive ordnet. Haven især, græsset gik højt over mine ankler, og blomsterne kunne snart ikke ses for ukrudt. Jeg burde måske hyre en gartner, for havearbejde er ikke lige mig, husarbejde vel heller ikke. Der bliver altid så rodet omkring mig. Jeg synes ellers ikke, jeg roder, for jeg sidder bare foran computeren og laver ingenting. Alligevel bliver der rodet: En kop, en kaffekande, et godt fyldt askebæger og tallerkenen fra min aftensmad, der ikke lige når ud i køkkenet, og det kan vel også være lige meget, for derude står opvasken. Jeg får som regel kun vasket op, når jeg ikke har mere rent porcelæn, og rengøring er noget, jeg kun tager mig sammen til, når jeg ved, der kommer gæster. Der er altid så meget andet, jeg hellere vil, og pludselig er endnu en dag gået, uden jeg har lavet noget fornuftigt.

Jeg vågnede brat op, da der blev dyttet efter mig. Et stort containerskib havde kursen mod mig, og selv om der var langt mellem os endnu, vidste jeg, at jeg skulle væk i en fart, for det er sin sag at skifte kurs for sådan et stort skib.

Så snart jeg var væk fra kollisionskursen, kaldte jeg dem op og undskyldte mange gange, og det tog de meget pænt, der var jo ikke sket noget, de ville bare gøre opmærksom på sig selv, så jeg havde en chance for at flytte mig.

Jeg havde vist sovet længe, jeg kunne se på solen, at det var over middag nu. Jeg gik ned i kabyssen og bixsede lidt mad sammen, det var nu ikke, fordi jeg var særlig sulten, men lidt skulle jeg vel have og noget at drikke, det var særdeles vigtigt, sådan som solen brændte. Denne dag så jeg ingen tømmerflåde, uanset hvor meget jeg spejdede efter den. Jeg troede godt nok, jeg så en og satte kursen hen imod den, men det viste sig at være en luftspejling.

Da jeg kom i havn, var jeg ikke sikker på, at jeg orkede jagten mere, måske var der ikke noget at komme efter, måske var det bare en syg ide skabt af en forfatters kringlede tanker. Jeg tænkte på den gamle mand, han var jo virkelig nok, han var bare ikke den, jeg søgte. Jeg besluttede at give det en chance mere og så sejle ekstra langt ud, inden jeg startede eftersøgningen.

Tidligt næste morgen drog jeg af sted igen, det var nærmest blevet en besættelse, jeg kunne ikke stoppe, før jeg var helt sikker. Denne gang havde jeg både proviant, sovepose og rigeligt brændstof med. Dette var min sidste chance, og jeg havde vedtaget, at turen højst måtte tage to døgn, og havde jeg så ikke fundet det, jeg søgte, måtte jeg opgive tanken og finde på noget helt andet.

Jeg sejlede længere ud, end jeg nogensinde tidligere havde gjort, bare stik vest, og først sidst på eftermiddagen slog jeg motoren ned i fart og startede min eftersøgning. Det føltes som noget nær en håbløs opgave, havet virker uendeligt, når man sidder i en lille båd og ikke kan se andet end vand, man føler sig som en lille bitte prik på et kæmpe verdenskort. Det er svært at søge efter noget, for hvordan sætter man søgningen i sys-

tem? Jeg valgte at sejle en time mod syd, ti minutter mod øst, en time mod nord, ti minutter mod øst og så igen sydpå. Jeg ved godt, at det ikke er nogen rigtig effektiv måde at søge på, men det var det bedste, jeg kunne finde på.

Midt på dagen så jeg en halvstor sejlbåd, som jeg sejlede over til.

Ombord var der en flok yngre mennesker, der inviterede mig til eftermiddagskaffe. Jeg spurgte flere gange, om de havde set nogen tømmerflåder, men det havde de ikke, og jeg ville ikke blive ved. Det endte jo med, at de troede, jeg var tosset. Det var svært nok at overbevise dem om, at jeg var taget ud for at fiske, når der ikke lå fiskegrej fremme. Så hurtigt som jeg følte, jeg kunne være det bekendt, tog jeg afsked med dem igen og fortsatte min søgning.

Det var heldigvis lyst længe, men alligevel måtte jeg opgive kort tid efter spisetid. Jeg havde jo ingen projektører med, så det var formålsløst at fortsætte eftersøgningen, for uden det rigtige lys, så jeg alt for mange ting, der viste sig bare at være skygger. Jeg kastede et drivanker, tændte de rigtige lanterner og satte mig nedenunder med en god bog.

Næste dag fortsatte jeg eftersøgningen efter samme system og desværre også med samme resultat. Endelig, da jeg for længst havde opgivet og var på vej hjemad, så jeg dem. Fem meget forskellige mennesker på en stor tømmerflåde, som jeg hurtigt sejlede hen til. Jeg hjalp dem alle sammen ombord og satte tømmerflåden fast. Jeg fik dem placeret på bænkene omkring mig, satte farten ned til næsten nul, vendte mig mod dem og spurgte:

– Hvem er I?